

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. Θ΄.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑΝ.

(συνέχεια και τέλος)

Ἐπὶ τάπητος ἐστρωμένου χαμαὶ δεξιόθεν τῆς παρὰ τῇ Βασιλικῇ σκιάδι θύρας, μεταξύ τοῦ τοίχου καὶ τοῦ περιστηλίου, κάθηται ἑπτὰ εὐρωπαῖοι, ὧν ἡ λευκὴ χροιά φαίνεται ἀπαστράπτουσα ἐν μέσῳ τῶν χάλκοχρῶν μορφῶν τῶν περιστοιχούντων αὐτοὺς ἀβυσσινῶν. Οἰκοθεν νοεῖται ὅτι οἱ ἑπτὰ εὐρωπαῖοι εἰσὶν οἱ ἀδελφοὶ Ναρρέτη καὶ ὁ Δρ. Ματεούτσης μετὰ τῶν περὶ αὐτόν. Μέλλουσι δὲ νὰ φάγωσι τὸ τέουμπος (ὀπτὸν κρέας), ἀναγκαζόμενοι νὰ λαμβάνωσι διὰ τῶν δακτύλων ἕκαστον τεμάχιον κρέατος, ὅπερ, ὅπως ἀποκόψωσι δι' ἀκόμφου μαχαιρίου, δεόν νὰ δάκνωσι καλῶς.

Κατὰ τὸ μεταξύ τῆς εἰσόδου καὶ τῶν ξένων δεξιὸν ἡμικύκλιον ἴστανται δύο ἵπποι καὶ δύο ἡμίονοι, οἷς ὁ Βασιλεὺς διέταξε νὰ χορηγηθῇ πρόγευμα.

Ἐν μέσῳ τῶν τουκοὺλ ἴσταται ὁμᾶς ἀβυσσινῶν, ἀρχηγῶν, τελεταρχῶν

καὶ στρατιωτῶν, φερόντων ἦν περιεγράψμεν στολὴν, καὶ δούλων ἐντεταλμένων τὴν διανομὴν τέουμπος, καρυκεύματος ἐκ βέρβερι, ἄρτου καὶ τέκ.

Τὸ θέαμα ἦν ἐξ ἐκείνων, ἅπερ ἅπαξ ἰδῶν, οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος λησμονεῖ πλέον.

Παρὰ τοῖς ξένοις παρακάθηται Ἄβυσσινός, μέγας τὸ ἀνάστημα, ἰσχνός, κατεσκληκῶς, διατρέχων ἴσως τὸ πεντηκοστὸν καὶ ἐπέκεινα τῆς ἡλικίας τοῦ ἔτος, ὅστις συνδιαλέγεται μετ' αὐτῶν, ἀπροσκόπτως λαλῶν τὴν Γαλλικὴν. Οὗτος εἶναι Μαδαριγάλ ὁ τοῦ Βασιλέως διερμηγεύς. Ἀχθεῖς παιδιόθεν εἰς Γαλλίαν ὑπὸ τοῦ Λεφέβρ, τοῦ συγγραφέως, περιηγητοῦ καὶ ἄμα φιλοσόφου, μετέβη ἐκεῖθεν εἰς Ἀγγλίαν, εἶτα δ' ἐπανῆλθεν εἰς Ἄβυσσίαν, ὅπως ὑπηρετήσῃ ὡς διερμηγεύς παρὰ τῷ Θεοδώρῳ. Ἡ ἱστορία τοῦ βίου αὐτοῦ εἶναι λίαν διαφέρουσα καὶ ὡραία· ἡ ἀγωγή δὲ ἦς ἔτυχεν ἐν Εὐρώπῃ, οὐδὲν πολιτισμοῦ ἔχνος κατέλιπεν ἐπ' αὐτοῦ, μόνον δὲ γλώσσας ἐκμαθῶν, εἶναι κατὰ τὰ λοιπὰ αὐτόχρη-

μα' Αβυσσινός κατά τὴν στενωτάτην μά-
λιστα σημασίαν τῆς λέξεως. Τοσοῦτον
πολλάκις κρατεῖ αὐτοῦ ἡ ὀκνηρία, ἡ
κοινὴ αὐτῆ τῆς χώρας νόσος, ὥστε κα-
θίσταται φανερώς ἀπρόθυμος καὶ δὴ δυ-
σχεραίνων πρὸς τὰ παρὰ τῷ Βασιλεῖ
καθήκοντά του. Ἡμέραν τινὰ ὁ ἡμέτερος
ἀρχηγός, παρ' ᾧ οὐδεμία οὐδαμῶς χω-
ρεῖ ὑπεκφυγῆ, ἠναγκάσθη νὰ ὑπομνήσῃ
αὐτῷ τὰ καθήκοντά του, ὅπως ποιήσῃ
τῷ Βασιλεῖ ἀκριβῆ τῶν λεγομένων ἐρ-
μηγείαν.

Λαλήσωμεν δὲ καὶ περὶ τῶν ἐδεσμά-
των.

Τὸ τ έ ο υ μ π ς, ὡς ἤδη εἵπομεν, οὐ-
δὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ μέγας μῆρὸς βοῶς
ὠπτημένος ἐν σπουδῇ ἐπὶ τῶν ἀνθρά-
κων, ὧν ἡ ζωηρὰ φλόξ μόνον ἐξωθεν
ἀπτεται αὐτοῦ. Ἄλλ' ὀπτώμενον ἐπιμε-
λῶς τὸ τ έ ο υ μ π ς τοῦτο, ὑπερτερεῖ τὰ
ἡμέτερα ὀπτά κατὰ τὴν γεῦσιν.

Τὸ δὲ καρύκευμα τοῦ β έ ρ β ε ρ ι οὐ-
δὲν ἄλλο εἶναι ἢ χυμὸς ὀπτοῦ κρέατος
ἀναμειγμένος μετὰ τοῦ οὕτω καλουμέ-
νου πεπέρεος, ὅπερ κατασκευάζεται ἐκ
δριμυτάτων πεπερίδων, ἀπαξηρανομέ-
νων καὶ τριβομένων.

Ἐν τῷ καρυκέυματι τούτῳ ἐμβάπτε-
ται τὸ έ γ κ ε ρ ά. Εἶναι δὲ αὐτὸ ἄρτος
κατασκευαζόμενος ἐξ εἶδους τινὸς κ έ γ-
χ ρ ο υ, λεπτοτέρας τῆς συνήθους καὶ
λίαν μελανοχρόου, λι έ φ καλουμένης.

Τὸ σχῆμα τοῦ ἄρτου εἶναι κυκλικόν,
τὸ δὲ μέγεθος πλεόν ἢ διπλάσιον τοῦ
τῶν ἡμετέρων πινακίων, ὧν δὲν διαφέ-
ρει κατὰ τὸ πάχος. Εἶναι δ' ἀπαλὸς μέ-
υγρότης, ὅμοιος τὸ χρῶμα πρὸς

διάδροχον κόνιν λινοσπόρου. Ἐπὶ τῆς
ἐτέρας δὲ τῶν ἐπιφανειῶν αὐτοῦ φαί-
νονται κανονικώταται σειραὶ ἀπείρων ὀ-
πῶν, οἷαι αἱ παρατηρούμεναι ἐπὶ τῆς
κοινῶς καλούμενης π α τ σ α ς, πρὸς ἣν
διὰ τὴν ἀπαλότητα δύναται ὁ ἄρτος οὐ-
τὸς νὰ παραβληθῆ. Λαμβανόμενος ὑπὸ
τῆς χειρὸς ὑπέκει πανταχόθεν, παρατη-
ρούμενος δὲ πρὸς τὸ φῶς, φαίνεται ἔχων
ἐναλλάξ πυκνὰ καὶ διαφανῆ μέρη δίκην
παλαιωθέντος ὑφάσματος.

Καὶ τοιοῦτος μὲν εἶναι ὁ κοινὸς ἐν
Ἄβυσσινίᾳ ἄρτος, ὃν καὶ ὁ Βασιλεὺς
προτιμᾷ. Πρὸς ἡμᾶς ὅμως διέταξε νὰ
χορηγηθῆ καὶ διάφορος τούτου, ἁ μ α-
ε σ χ ι ά καλούμενος. Οὗτος δὲ, ἐκ σίτου
κατασκευαζόμενος, εἶναι λευκὸς καὶ κα-
λῶς ἐζυμωμένος, ὅμοιος κατὰ τὸ πάχος
πρὸς τὸν ἡμέτερον.

Τὸ τ έ κ, συγκεείμενον, ὡς εἴρηται, ἐξ
ὑδατος, μέλιτος καὶ φύλλων γ κ ε σ-
σ ω, πίνεται ἐπίσης ἐν τῇ αὐλῇ καὶ ἀ-
πανταχοῦ τῆς χώρας, ἐντιθέμενον εἰς
βαυκάλεις ἐχούσας σχῆμα πεπιεσμένων
σφαιρῶν, λαιμὸν δὲ στενὸν καὶ ἐπιμήκη.

Πάντα τὰ ἐδέσματα ταῦτα παρατί-
θενται ἐπὶ ἀχυροποιήτων κανίστρων με-
τὰ πολλῆς τέχνης πεπλεγμένων, ἀπερ-
τιθέμενα ἐν μέσῳ τῶν συνδαιτημόνων,
χρησιμεύουσιν ἅμα καὶ ὡς τράπεζαι,
διότι οἱ Ἄβυσσινοὶ ἔχουσι τὸ ἔθος νὰ
τρώγῃσι καθήμενοι χαμαί.

Ἐν τῷ συμποσίῳ ὁ Βασιλεὺς οὐ μὴ-
νον δὲν ὀμιλεῖ, ἀλλ' οὐδὲ συμπαρακά-
θηται μετὰ τῶν ξένων, ὥστε οὗτοι τρώ-
γουσιν ἀνέτως, παρ' οὐδὲν λογιζόμενοι
τὴν ἔλλειψιν περονῶν, παροψίδων, πα-

τηρίων καὶ χειρομάκτρων.

Κατὰ τὸ πρόγευμα τῶν προσκεκλημέ-
νων ὁ Βασιλεὺς διαλέγεται μεθ' ὠραίου
ἀνδρὸς, εὐθυτενοῦς τὸ σῶμα, μετρίου τὸ
ἀνάστημα καὶ λίαν εὐμελοῦς. Λέγεται
ὅτι εἶναι τεσσαρακοντούτης, ἀλλ' ἡ ὀ-
ψις αὐτοῦ δὲν μαρτυρεῖ πλείω τῶν 30
εἰτῶν. Τὸ γοργὸν ἅμα καὶ ὀξύ αὐτοῦ
βλέμμα μαρτυρεῖ ἀγγίνοιαν οὐ τὴν κοι-
νήν. Φέρει βραχυτάτην κόμην, μύστα-
κα νεανικόν, ἀραιὰ δὲ γενειὰς περιβάλ-
λει τὰς γνάθους αὐτοῦ. Τὸ ἦθος ἔχει
περίφρον καὶ σεμνόν. Περιβάλλεται χι-
τωνίσκον ἐξ ὑπερύθρου στρικοῦ μετὰ κι-
τρίνων ἐνουφασμάτων, οἷον φέρουσιν οἱ
παρασημοφόροι καὶ οἱ ἀνώτατοι τοῦ κρά-
τους ὑπάλληλοι. Φέρει δὲ μετὰ χάριτος
τὸ πεποικιλμένον αὐτοῦ σ χ ι ά μ μ α.
Οὗτος εἶναι Ράς Ἄλουλά ὁ ἡγεμῶν
τοῦ Τιγρέ καὶ κηδεμῶν τοῦ ἐπιδόξου ἡ-
γεμόνος, πρὸ μικροῦ τυχόντος τοῦ ἀ-
ξιώματος τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ τοῦ
Τιγρέ, καὶ περ μόλις τὸ 12ον ἔτος ἄ-
γοντος. Ὁ Ράς Ἄλουλά, μέλλει ν' ἀνα-
χωρήσῃ εἰς Ἄδουαν καὶ εἶτα εἰς Ἄμασ-
σέν, ὅπου καὶ θέλει διαμείνει. Οὗτος
μόνην τὴν ὠραίαν μορφήν ἔχει Ἄβυσ-
σινικήν, διότι ἀναπτύσσει δραστηριότη-
τα ἀσυνήθη παρὰ τῇ φυλῇ του. Εἶναι δὲ
ὁ στενωτάτος φίλος καὶ πρῶτος σύμ-
βουλος τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλεως Ἰωάν-
νου Κάσσα.

Καὶ ὁ Βασιλεὺς δὲν στερεῖται ὀξύ-
τητος καὶ ἐτοιμότητος· μόνον δὲ ὅπως
δῶσω ὑμῖν ἔννοιαν τοῦ χαρακτήρος αὐ-
τοῦ, θέλω διηγηθῆ ὑμῖν ἀνέκδοτον, συμ-

βάν κατὰ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ ἐμφάνισιν
δύο διαμαρτυρομένων Σουηδῶν ἱεραπο-
στόλων. Οἱ κύριοι οὗτοι, οἵτινες πρὸ τι-
νων ἡμερῶν περιήλθον εἰς τὴν ἀνάγκην
νὰ κρούσωνται πρῦμναν, εἰς Ἄδουαν καὶ
Μασσάουαν ἀπερχόμενοι, εἶχον κατοικ-
κῆται ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ Τιγρέ πρὸ
ἔτους καὶ ἡμίσεος, ἀναμένοντες ὅπως
χορηγουμένης αὐτοῖς ἀδείας, ἢ ἐν ἄλλ.
εὐθέτῳ στιγμῇ, μεταβῶσιν εἰς Γονδόλ
κατὰ τὸ σχέδιον αὐτῶν. Ὅτε δ' ἡμεῖς
ἀνεχωροῦμεν, ὑπολαβόντες εὐθετον τὸν
καιρὸν, ἠκολούθησαν ἀνευδοιάστως τὸ
ἡμέτερον παραβάνιον.

Καὶ τοῦτο φαίνεται ὅτι οὐχὶ μικρὸν
συνέτεινεν εἰς τὴν ἀθυμίαν ὑφ' ἧς ἐφά-
νη τὴν πρώτην ἡμέραν κατεχόμενος ὁ
Βασιλεὺς, ὃν ἠλάρωτεν εἶτα ἡ εἶδῃσις ὅτι
οὐδὲν κοινὸν εἶχον μεθ' ἡμῶν οἱ κύριοι
ἐκεῖνοι καὶ ὅτι ἠβουλήθησαν ἀπρόσκλη-
τοι νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν ἡμετέραν συν-
οδίαν.

Ἐπιτρέψας δὲ νὰ ἐμφανισθῶσι πρὸς
αὐτὸν, ἠρώτησε περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐ-
λευσεώς των. Ἐπὶ δὲ τῇ ἀπαντήτῃ ἐ-
κείνων ὅτι, ὡς ἀγαθοὶ τοῦ Χριστοῦ ὀπα-
δοὶ διενοοῦντο νὰ κηρύξωσι τὴν θρη-
σκείαν αὐτοῦ καὶ νὰ ιδρύσωσι σχολὴν ἐν
Γονδόρφ, ὁ Βασιλεὺς ἐβεβαίωσεν αὐ-
τούς ὅτι ἡ χώρα αὐτοῦ τυγχάνει χρι-
στιανική, ἔχουσα καὶ ἱερεῖς ἱκανοὺς, ὅ-
πως διδάξωσι τὴν θρησκείαν, προσέθετο
δὲ ἐρώτησιν ἐκ τῶν δυσχερῶν ἐκείνων,
αἵτινες οὐδεμίαν ἄλλην ἀπάντησιν ἐπι-
τρέπουσι πλὴν εὐσχήμου ἀποχωρήσεως.

— Ὑπάρχουσιν Ἑβραῖοι ἐν τῇ ὑμέ-
τερα χώρα; ἠρώτησεν ὁ Βασιλεὺς.

— Ναί, ^αΜεγαλειότατε.

— Ἄλλὰ δὲν πειρᾶσθε, νὰ μεταπί-
σητε αὐτοὺς, ἂν μέλλη ὑμῖν ὑπὲρ τῆς
ὑμετέρας πατρίδος; Εἶτα δὲ, ὅπως φθά-
σητε ἐνταῦθα, διήλθατε χώρας μουσουλ-
μανικᾶς· διατί δὲν ἐπειράθητε νὰ φέρη-
τε εἰς τὸν χριστιανισμὸν τοὺς κατοί-
κους τῶν, ἀλλ' ἤλθατε πρὸς ἡμᾶς, οἵτι-
νες ἐσμὲν πρὸ αἰώνων χριστιανοί;

Τῇ ἐπιούσῃ διετάχθησαν ν' ἀναχωρή-
σωσιν ὅθεν ἤλθον. Ἀγαθὴ δὲ τύχη ἢ ἀ-
νάμνησις τῶν παθημάτων τοῦ Θεοδώρου
ἔσωσεν αὐτοὺς, διότι ἄλλως θὰ ἐπήρ-
χστο τῷ Βασιλεῖ ἡ ἰδέα νὰ πέμψῃ αὐ-
τοὺς δεσμίους ἐπὶ τινος ὄρους.

Ἄλλὰ καὶ αὐτοὶ δὲν ἐβράδυναν νὰ νο-
ήσωσιν ὅτι δὲν προέκειτο περὶ ἀπλῆς
παιδιάς, ἀναμιμνησόμενοι ὅτι κατὰ τὴν
ἐν Σιόα εἰσβολὴν, ὁ Βασιλεὺς, ζηλοτυ-
πῶν κατὰ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ Εὐ-
ρωπαϊῶν, διέταξε ν' ἀπαχθῶσιν ἐπὶ ὄρους
δεσμόται, εὐτυχῶς δὲ ἡ τοῦ Μενελικ ὑ-
ποταγὴ ἀπήλλαξεν αὐτοὺς τῆς ἥκιστα
εὐαρέστου τύχης, ἣτις ἠπέλπει πάντας
καὶ αὐτὸν ἔτι τὸν ἀρχιεπίσκοπον Μασ-
σάουας (α).

Μὴ ἔχων ἄλλο τι, κλείω τὴν παροῦ-
σάν μου, διότι ἄλλως καὶ ἡ ὥρα τῆς ἀ-
ναχωρήσεως τοῦ ταχυδρόμου σημαίνει.

I. K.

(1) Τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπίσκοπον συνέ-
λαβεν ἄρτι καὶ ἐφυλάκισεν ὁ Βασιλεὺς Ἰω-
άννης, καθὰ γινώσκουσιν οἱ ἡμέτεροι ἀνα-
γνώσται.

Σ. Α.

ΟΙ ΘΒΕΛΙΣΚΟΙ

Οἱ ὀβελίσκοι εἰσὶ μνημεῖα ὄλιγα ἱστορικὰ,
ἐφεύρεσις δὲ κυρίως Αἰγυπτιακὴ καὶ ἔργα ἐκ
γρανίτου ἀπλούττατα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῆς
κλασικῆς ταύτης γῆς.

Εἶναι δύσκολον νὰ ἀποφανθῶμεν κατὰ ποίαν
ἐποχὴν καὶ, παρὰ τίνος, ἐστήθη ὁ πρῶτος ἐν
Αἰγύπτῳ ὀβελίσκος· καὶ τοι δὲ ὁ Σαμπολιὼν
γνωματεύει ὅτι οὐδεὶς ὀβελίσκος ἐστὶν ἀρ-
χαϊότερος τῆς ΙΗ'. δυναστείας, ἔχομεν ἱστο-
ρικὰς ἀποδείξεις ὑποδεικνυούσας ἡμῖν τὴν
Ἡλιούπολιν ὡς τὴν πόλιν τοῦ Ἡλίου καὶ
τῶν ὀβελίσκων. Τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ
Ἰωσήφ, ἧτοι τῆς ΙΖ'. δυναστείας.

Τοὺς ὀβελίσκους ἀπαντῶμεν πάντοτε ὡς
σύμβολα τοῦ Ἡλίου, τοῦ πυρός, τῶν Ὀλυμ-
πίων Θεῶν, ἢ ὡς ὠραισμούς· τῆς προσόψεως
τῶν ναῶν, τῶν ἀνακτόρων, ἢ ἄλλων μεγαλο-
πρεπῶν κτιρίων. Ἐν αὐτοῖς (κατὰ τοὺς γινώ-
σκοντας νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ἱερογλυφικὰ) ἐσημει-
οῦντο ἡ χρονολογία τῆς ἀνεγέρσεως τῶν με-
γάλων οἰκοδομῶν ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἐστή-
νοντο, ἀφιερῶσι εἰς τὰς θεότητας καὶ τὸ
ὄνομα τοῦ ἡγεμόνος, ὅστις ἀνήγειρεν αὐτούς.
Ἐν αὐτοῖς ἐσημειοῦντο πρὸς δεξιὰ νίκαι καὶ ἡ
χρονολογία αὐτῶν, τὰ εἰσοδήματα τοῦ κρά-
τους καὶ τὰ σπουδαιότερα τῶν συμβεβηκό-
των.

Ἄς λαλήσωμεν πρῶτον περὶ τῶν δύο γνω-
στῶν ἡμῖν ὀβελίσκων, τῶν παρὰ τὸν σταθ-
μὸν τοῦ Ραυλίου κειμένων.

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἦν κεχωσμένος, ὁ δ' ἕτερος
ὄρθιος. Οἱ δύο αὐτοὶ ὀβελίσκοι ἔχουσιν ὕ-
ψος 6½ ποδῶν. Τὸ σχῆμα αὐτῶν εἶναι τετρά-
γωνον, ἀνεπαίσθητως στενούμενον ἀπὸ τῆς
βάσεως πρὸς τὴν κορυφήν. Ἀποτελοῦνται ἐξ
ἐνὸς μόνοι λίθου, ὡς πάντες οἱ ὀβελίσκοι τῆς
Αἰγύπτου, καὶ καλύπτονται ὑπὸ ἱερογλυφικῶν

γεγλυμμένων εἰς βᾶθος τριῶν ἑκατοστομέ-
τρων. Καὶ τοι τὸ πρὸς βορρᾶν μέρος τοῦ πρὸ
μικροῦ ὄρθιου ὀβελίσκου ἦν ὀλίγον ἐρθαρμέ-
νον, εἶναι ἄξιον θαυμασμοῦ πῶς ἐπὶ τοσοού-
τους αἰῶνας ἡ στήλη αὕτη ἔμεινεν ἀναίσθη-
τος εἰς τὰς τρικυμίας τῆς παρακειμένης θα-
λάσσης. Ὁ Πλίνιος κατατάσσει αὐτὴν εἰς τ'
ἄξιοθαύμαστα ἔργα τῆς τέχνης τοῦ 10^{ου}. ἔ-
τους τῆς βασιλείας τοῦ Μοίριος, 5^{ου}. βασι-
λέως τῆς ΙΗ'. δυναστείας, ἧτοι τοῦ ἔτους
1736 Π. Χ.

Καὶ τῷ ὄντι, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὀβελί-
σκου αὐτοῦ ὑπάρχει τὸ στέμμα τῆς ΙΗ'. δυ-
ναστείας (τῆς Θεβαϊκῆς), ὅπερ ἠδύνατο νὰ
βεβαιώσῃ τὴν τοῦ Πλινίου ἰδέαν· ἀλλ' ἐπειδὴ
ὅμοιον στέμμα εἶχε καὶ ἡ ΚΕ'. Αἰθιοπικὴ
δυναστεία, (718 Π. Χ.) δὲν δυνάμεθα νὰ
ἀποφανθῶμεν περὶ τούτου ἀσφαλῶς. Μ' ὄλα
ταῦτα ὁ Ἐρ. Ρενάν (α) θεωρεῖ αὐτὸν ἔργον
τοῦ ἔτους 2,800 Π. Χ. ἧτοι τῆς ΙΔ'. δυνα-
στείας, ἧτις σύγκριται ἐκ βασιλέων, οὓς ὁ
Μανέθων οὐδὲ κἀν ὀνομάζει.

Τὸν κεχωσμένον ὀβελίσκον ὁ ἀντιβασιλεὺς
Σαῖδ Πασσᾶς ἐδωρήσατο τῇ Ἀγγλίᾳ ἀπὸ τοῦ
1863, ἀλλὰ τὸ ἐξ 190 τόνων ἢ 18 χιλιά-
δων χιλιογράμμων βάρους αὐτοῦ καὶ τὰ ὑπέρ-
ογκα πρὸς μεταφορὰν ἐξ ὁδοῦ, συνέτεινον εἰς τὴν
ἀνβολὴν τῆς μεταφορᾶς αὐτοῦ, ἧτις ἐγένετο
ἄρτι.

Τὸν ἕτερον ὀβελίσκον, τὸν ὄρθιον, ἐδωρή-
σατο ἡ Αἰγυπτιακὴ κυβέρνησις τῇ Ἀμερικα-
νικῇ δημοσπονδίᾳ, καὶ, ὡς γνωστὸν, μετ' οὐ
πολύ μεταφέρεται καὶ οὗτος.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνον οἱ δύο αὐτοὶ ὀβελί-
σκοι, οἵτινες ὠραίζουσι ξένας χώρας. Καὶ ἕτε-
ροι τοιοῦτοι ἐλήθησαν ἐξ Αἰγύπτου.

(α) Ἰδὲ ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν Δύο Κόσμων, φυλ-
λάδιον Δεκεμβρίου τοῦ 1864, διατριβὴν ὑπὸ τὸν τίτλον
« Ἀρχαιότητες τῆς Αἰγύπτου ».

Τό ἔτος 306 μετεκομίσθησαν 4 ὀβελίσκοι
τοῦ Ραμέσιος ὑψηλοὶ 40 πήχεις εἰς Ρώμην
ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου. Ἦσαν οὗτοι ὀβελίσκοι
ἀνήκοντες τῇ Ἡλιούπολει.

Μετεκομίσθη ἔπειτα εἰς τῆς Μέμφιδος ὀβε-
λίσκος εἰς Ρώμην ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου καὶ ἐ-

ΟΒΕΛΙΣΚΟΣ.

στήθη ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεως. Ὁ Πάππας
Πιὸς Ζ' ἀνήγειρεν αὐτὸν (κεχωσμένον ὄντα)
καὶ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ Μοντετσιτόριον.

Ὅμοιον ὀβελίσκον μετεκόμισεν ὁ Αὐγου-
στος ὕψους 107 σπιθαμῶν, ὃν ὁ Σαμπολιὼν
θεωρεῖ ὡς ἐγεθῆντα ὑπὸ Μενέφθα τοῦ Α'.

Ὁ Κώνστας μετέφερεν ἄλλον ὀβελίσκον εἰς

Ρώμη, τὸν καλούμενον τοῦ Παμφίλου τῷ 304, ὕψους 144 ρωμαϊκῶν σπιθαμῶν καὶ ὅστις ὑπὸ τοῦ Πάππα Σίξτου Β'. τῷ 1590 ἐστήθη πρὸ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Λατερανοῦ. Ὁ ὀβελίσκος οὗτος ἀποδίδεται εἰς τὸν Ράμσιν Β'.

Ἴτερος ὀβελίσκος ἀνευ ἱερογλυφικῶν, ὕψους 120 ποδῶν, ἐκομισθῆ τῷ ἔτει 39 ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Καλλιγούλα, ὅστις νῦν εὐρίσκεται ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Βατικανοῦ. Οὗτος ἠγέρθη ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ τῆς ΙΘ'. δυναστείας.

Δύο ἕτεροι ὀβελίσκοι ἀποδιδόμενοι τῷ Θούθμωσι Γ'. εὐρίσκονται ἐν Κωνσταντινουλῆι, μετακομισθέντες ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου καὶ Εὐδοξίου.

Ἴτερος, ὕψους 90 ποδῶν καὶ ἀποδιδόμενος Ράμσιν τῷ Β'. ἐλήφθη ἐκ Θηβῶν τῷ 1832 καὶ ἐστήθη ἐν τῇ ἐν Παρισίοις πλατείᾳ τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ'.

Ἴτερος τέλος, ὕψους 50 ποδῶν καὶ διαμέτρου κατὰ τὴν βῆσιν ὀκτώ, εὐρίσκεται ἐν Ἀρλεις τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ ἦν κεχωσμένος καὶ γενομένης ἀνασκαφῆς τῷ 1675 ἠγέρθη καὶ ἐστήθη ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς ρηθείσης πόλεως.

Τοσοῦτοι εἰσὶν οἱ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου εἰς Ἑβρώπην μετακομισθέντες ὀβελίσκοι.

Ἀλλὰ καὶ εἰς Ἀβυσσινίαν μετηνήχθησαν πρὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων ἱκανοὶ ὀβελίσκοι στηθέντες ἐν Ἀξούμ, τῇ ἀρχαίᾳ τῆς Ἀβυσσινίας πρωτεύουσιν. Ἐξ αὐτῶν σώζονται σήμερον ἐκεῖ μόνον δύο.

Τέλος ὑπάρχουσι καὶ ἐν Περσίᾳ, κατὰ τὸν Βάβη, ἐν τῇ πόλει Ἑλλῶρα (Ἀβραγαμπάρ) ὀβελίσκοι τινὲς ἀνήκοντες τῇ Αἰγύπτῳ.

Η ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ ΑΓΑΛΛΙΑΣΙΣ

Διήγημα

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

ΙΔ'.

Ἄν τις ἡρώτα τὴν ἐπιούσαν τὸν Μάζον ποῦ εἴθε τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος θά

ἤγνοιε τί ν' ἀπαντήσῃ. Εἰς τὴν οἰκίαν του οὐδὲ κἂν ἐπλητίσῃ. Περιπλανατὸ ἀκουσίως, ἀνευ σκέψεως, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ γνωρίῃ ποῦ ὑπάγει, ἔρμαιον τοῦ πάθους του, τοῦ ἀπελπισμοῦ του. Κατὰ τύχην εὐρέθη ἐπὶ λόφου δεσπόζοντος ἀπάτης τῆς πεδιάδος, ἐν ᾗ ἔκειτο τὸ χωριόν. Ἔστη ἐκεῖ καὶ ἐθεώρει τὴν φύσιν, ἦτις φωτιζομένη ὑπὸ τῆς σελήνης ἐνεδύετο ἰκανὴν μεγαλοπρέπειαν. Τίς οἶδε τί ἤσθάνετο τὴν στιγμήν ἐκείνην! Ἰπὸ τοὺς πόδας του ἰκοιμᾶτο γαλήνιον τὸ χωριόν, ἐν ᾧ ἔλαβεν τὴν ὑπάρξιν εἰς τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν οὐδὲν φῶς ἐφάνετο, οὐδεὶς ἐν ταῖς ὁδοῖς ἤκούετο θόρυβος. Ὁ τῆς πατρίδος ἔρωσ ἦν τὸ ἀντικείμενον τῶν σκέψεων τοῦ Μάζου. Ἐσκέπτετο ὅτι εἰς τὸ χωριόν του δὲν ὑπῆρχεν ἀντικείμενον τι ἀγάπης δι' αὐτόν. Ἐκεῖ, ἐν τῷ συνόλῳ ἐκείνῳ τῶν οἰκιῶν, ἐν μέσῳ τοςούτων παλλουσῶν καρδιῶν, οὐδεμίαν ὑπῆρχεν ἥτις νὰ ἤσθάνετο δι' αὐτόν, οὐδεμίαν τὸν ἠγάπα. Ἐτελεύτητον μῆσος ἠθάνετο τότε καὶ ἀπάντων. Κατήλθεν εἰς τὴν πεδιάδα, ὅπως συλλέξῃ οὕτως εἰπεῖν ἅπασαν τὴν λύπην του, βλέπων τὴν μισητὴν οἰκίαν ἐν ᾗ ἀνεπαύετο ἡ περιφρονήσασα αὐτὸν νέα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν διακρίνῃ. Ἐγείρας τότε ἀπειλητικῶς τὴν πυγμὴν του πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωρίου,

— ὦ! ἐφώνησεν, ἄθλιε τόπε! ἐπόθου νὰ σὲ κάμω ἐρείπια διὰ μιᾶς καὶ μόνης πυγμῆς!

Τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐκκλησίας ἐσήμανε τὴν ὥραν. Ἦκουσ τὸν κώδωνα καὶ ὁ νοῦς του ἔδραμεν εἰς τὸν ναόν. Ἐνεθυμήθη ὅτι παιδίον ὑπηρετήσεν ἐν ταῖς ἱεροτελεσטיαῖς. Ἐν τῇ φαντασίᾳ του ἐπανεῖδε τὸν βωμὸν μετὰ τὰ ἀνημμένα κηρία, τὴν εἶδραν ἐφ' ἧς καθήμενος ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ ἱερέως τὴν κατήχησιν. Αἱ ἀνομνήσεις αὐταὶ ἤθελον κατευνάσαι τὴν λύπην του κατὰ τι, ἀν' αὐταῖς δὲν ἐπαρουσιάζετο καὶ ἄλλη ἱεροτελεστία ἐν τῇ τετραραγμένῃ του φαντασίᾳ. Ἐβλεπεν ἀνημμένας λαμπάδας ἱερῆς ἰστάμενον καὶ δύο νέους γονυπετεῖς ἐνώπιόν του ὁ

ἱερεῦς πύλογοι αὐτούς καὶ οὗτοι ὤρεγον ἀλλήλοις τὰς χεῖρας. Ἐτελεῖτο γάμος. Ἡ σύζυγος ἦν ἡ Μαρία καὶ ὁ σύζυγος... κατὰ τὰς πρώτας του ὀνειρωπώσεις ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ὁ σύζυγος ἦν αὐτὸς ὁ ἴδιος νῦν ὁμοῦς... ὄχι! Ὁ εὐδαίμων ἐκεῖνος; θνητός, ἀνὴρ πάντες θὰ ἐφθάνουν, ἦτο ὁ Φραγκῆσκος!

Ὁ Μάζος ἐξεπέμψεν βρυχηθμόν, ὡς θηρίον πληγὴν ὑπὸ σφαίρας, καὶ ἔφυγε δρομικῶς, βαίνων πρὸς τὰς καστανάρας.

Ἐν τῇ θερμῇ ἐκείνῃ τοῦ ἀπελπισμοῦ του ἐσκέφθη χιλίους τρόπους ἐκδικήσεως. Ὁ ἀπλοῦστερος ἦτο ἐκεῖνος ὅστις κατὰ πρῶτον τῷ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν. Νὰ φονεῦτῃ ἀμφοτέρους, τὸν τε Φραγκῆσκον καὶ τὴν Μαρῖαν, νὰ φονεῦσῃ αὐτούς ἀμέσως, αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, αὐτὸν κατὰ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐξόδον του, ἀκριβῶς ἐκεῖ ἔνθα ἐρίεθον χαμαί. Νὰ τὸν παραφυλάξῃ καὶ κατ' ἢ στιγμὴν ἐξήρχετο τῆς θύρας νὰ ριφθῇ ὡς τίγρις κατ' αὐτοῦ, νὰ ἐμπήξῃ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν καρδίαν του... θὰ ἦτο αὕτη εὐδαιμονία ἄρατος! Ὁ ἄθλιος! εἰλκυσεν ἐκ τῆς ζώνης του μακρὸν ἐγχειρίδιον, ὅπερ ἀείποτε ἔφερε μεθ' ἐαυτοῦ, τὸ παρετήρησεν εἰς τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης, ἔβλεπεν αὐτὸ διὰ τῆς πυγμῆς του ἀπὸ τῆς λαβῆς, καὶ τὸ ἐνέπηξε πολλὰκις εἰς τὸν ἄερα, πλήσσω ἰδανικῶς, εἶτα ἐξέφερε στεναγμὸν φρικώδη.

Ἀλλ' ἰδέα τις τῷ ἐπῆλθεν. Ὁ Φραγκῆσκος ἦν ἰσχυρότερος αὐτοῦ, ταχύτερος, θαρραλεώτερος. Ἴσως θὰ ἠμύνετο γενναίως καὶ θὰ τὸν ἐνίκα. Ἐπειτα ἐσκέφθη καὶ ἄλλο τι ὁ θάνατος τῶν δύο ἐραστῶν δὲν θὰ ἦτο ἰκανὴ ἐκδικήσις. Τί ἦτο ὁ θάνατος; Ἄγλος στιγμιαίον καὶ εἶτα πλέον πόνος οὐδεὶς! Εἰς τὴν ψυχὴν του ὁμοῦς ἐνεκόλαψεν οὗτοι τὴν λύπην, ἦτις οὐδέποτε θὰ τὸν ἐγκατέλειπε, οὗτοι τῷ προσμήθευσαν ὥρας αἰώνιων σπασμῶν, ἰσοβίου ἀπελπισίας. Ἐπόθει νὰ ἴδῃ αὐτούς πᾶσυχοντας ἐπὶ μακρόν. Τὸ εἶπεν εἰς τὴν πρώτην ἐκκῆσιν τῆς ὀργῆς του, καὶ τῷ

ἐφάνη ἐμπνευστὴς ἡ ἀπειλή ἐκείνη. Σινέφερον ὅπως αὕτη, αὕτη πρὸ πάντων, κλαύση δάκρυα ἐξ αἵματος ὅπως ἡ τύχη τῆς ἐξαρτηθῆ ἀπ' αὐτοῦ ὅπως ταπεινωθῆ ἐνώπιόν του καὶ ὅπως αὐτὸς μείνῃ ἀλύγιστος, ἄκαμπτος ὡς αὐτὴν. Πῶς νὰ ἐπιτύχῃ τοιοῦτον ἀποτελεσμα; Ἰδοὺ τὸ πρόβλημα. Ἐθλίψε δι' ἅμφω τῶν χειρῶν τὴν κεφαλήν του, καὶ ἔκυψεν ὅπως σκεφθῆ. Ὄταν ἤγειρεν αὐτὴν, διαβολικὴ τις ἀκτὶς ἀνέτειλεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Ὁ Σατανᾶς τῷ ἐνέπνευσε φρικώδες σχέδιον! Εὔρε λοιπὸν τὴν λύσιν τοῦ ἀπαισιοῦ προβλήματος.

Τὴν πρωΐαν ὁ Μάζος ἐνεφανίσθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ χωρίου ὠχρὸς, καταβεβλημμένος. Ἐπιεν ἰκανὸν ποσὸν ζωμοῦ καὶ ἐξήτησε δωμάτιον, ὅπως ἀναπαυθῆ. Παρήγγειλε νὰ μὴ τὸν ἐνοχλήσωσι καὶ ἔμεινεν ἐν τῷ δωματίῳ ὥρας τινὰς κατὰ κλειστός. Ὄταν ἐξήλθεν, εἶχεν ἐν τῷ προσώπῳ του τὴν προσωπίδα τῆς ἀπαθείας. Μετέβη παρὰ τῷ Δημάρχῳ, παρ' ᾧ εὐρίσκετο ἡ κλειστή τῆς ἀκατοικήτου οἰκίας του καὶ ἔλαβεν ἀμέσως τὴν κατοχὴν αὐτῆς.

Ὁ Μάζος ἐπισκέφθη ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ ὀλίγα δωμάτια τοῦ μετρίου ἐκείνου οἰκίσκου, ἐν οἷς διέκρινε τὰ ἴχνη τῆς πείνης τοῦ ἀρχαίου κυρίου του. Συγκινήσεις λυπηραὶ ἔνυσσον τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐφ' οὗ ἡ ἰσχυρὰ θέλησίς του ἐνετύπωσεν ὠχρότητα ἀναισθητούσαν πρὸ πάσης συγκινήσεως.

— Ἡ οἰκία αὕτη δὲν πρέπει πλέον νὰ κοιμηθῇ παρ' ἐμοῦ, εἶπεν ἐξερχόμενος αὐτῆς. Ὅμοιάζει μνήμα. Ἐν αὐτῇ ἐτάφη πᾶσα μου ἡ νεότης, πᾶσαί μου αἱ ἠδῆαι ἐλπίδες. Ὅτι ἐπέζησεν ἐν ἐμοί, δὲν πρέπει νὰ οἰκήσῃ ἐντὸς τῶν τοίχων αὐτῶν, οἵτινες φέρουσιν ἀνομνήσεις τόσας. Θὰ ἐρχώμαι ὁμοῦς ἐκ διαλειμάτων ἐδῶ νὰ κλαίω ἐν μυστικότητι τὰς ἀπωλεσθείσας ἐλπίδας μου.

Διὰ βήματος σταθεροῦ καὶ ἀπερασπιστικοῦ

μετέθη τότε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φραγκίσκου, ὃν δὲν εὗρεν ἐν αὐτῇ.

— Ὅτῃ περιμένω τὴν ἄρξιν σου, εἶπεν ὁ Μάζος. Νῦν θὰ εἶναι ἐκεῖ. . . παρ' αὐτῇ θὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ ἔρωτός των, περὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ μέλλοντός των, περιγελῶντες ἰσως ἐμέ.

Καὶ τὰ νεῦρά του ἐταράχθησαν ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἰδέᾳ.

— Αὐτῇ θὰ τὸν περιέμενεν ὄλην τὴν πρωΐαν. Μὲ τί ἀνυπομονήσῃαν θὰ τὸν περιέμενε! Μὲ ὅποιον δὲ μεϊδιάμα, με τίνας λέξεις γλυκυτάτας θὰ τὸν ὑπεδέχθη! . . . Καὶ ἐγώ; . . . Ἐγὼ οὐδέποτε θὰ γευθῶ τοιαύτης ἡδύτητας! . . .

Αἴφνης γυναικεῖα εἰκὼν, εἰκὼν ἥτις ποτὲ δὲν ἐπαρουσιάζετο εἰς τὴν φαντασίαν του ἐφάνη ἐνώπιον αὐτῆς, ὅπως διαψύσει τὴν λυπηρὰν του ἰδέαν. Ἦτο ἡ εἰκὼν τῆς κόρης τοῦ Γάλλου προϊσταμένου του. Παρ' αὐτῆς ἠθελὼν ὁ Μάζος, θὰ εὗρισκε γλυκεῖαν ἀγάπην. Κατ' ἄρχὰς τοιαύτη ἐφάνησεν; ἐπέχυσεν βλάσκαμον ἐπὶ τῆς πληγῆς του. Ἐπὶ τινα στιγμὴν ἐνησιμώσθη πιστεύων ὅτι ἡ νέη ἐκεῖνη θὰ τῷ ἦτο ἀγαπητὴ σύτροφος καὶ θὰ τῷ προσμήθευε πάσας τὰς ἡδύτητας τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Καὶ διατί νὰ τὴν ἀπορρίψῃ; Ὁ πατὴρ τῆς τῷ εἶχεν εἰπεῖ ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐνύμφευσεν ταχέως. Ἄν ἐπανάρξαιτο, μετ' ὅποιαν χαρὰν θὰ ὑπεδέχοντο αὐτὴν ἐκεῖ! Μικράν, μὴ ἔχων πλέον ἐνώπιόν του τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀντεραστοῦ του, θὰ κατώρθου νὰ λησμονήσῃ διὰ παντός τὴν Μαρίαν.

Ἐν τούτοις ὁ Φραγκίσκος ἐφάνη μακρόθεν ἐρχόμενος μετ' ἄλλων, φυσιογνωμίαν καὶ στάσιν, δηλοῦντα τὸν εὐδαιμόνα ἀνθρώπον. Τοιαύτη θέα μετέβαλε τὰς προηγουμένας σκέψεις τοῦ Μάζου. Νὰ λησμονήσῃ τὴν Μαρίαν! Ὅτῃ ἡδύνατό ποτε; Νὰ ἔχη γυναῖκα, ἥτις νὰ μὴ ἦναι ἡ Μαρία! Ἄλλὰ τοῦτο θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον. Νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ ν' ἀρήσῃ τοὺς δύο νεονύμφους, γὰρ γευθῶσιν ἐν ἀναπαύσει τὴν εὐτυχίαν των,

ἀφοῦ τὸν κατέστησαν τὸν δυστυχέστατον τῶν θνητῶν! Οὐδέποτε!

Ὁ Φραγκίσκος ἐπλησίασεν. Ἰδὼν τὸν Μάζον ἤλλαξε πάραυτα φυσιογνωμίαν. Ἄντι τῆς εὐδαιμονίας, νέρη ἐσκίασεν τὸ μέτωπόν του. Ὁ Μάζος ἀπ' ἐναντίας ἔλαβεν ὄψιν σταθερότητος, εὐλικρινείας, ἀγαθότητος καὶ μετάνοιας. Ἔτεινε τὴν χεῖρα τῷ Φραγκίσκῳ καὶ διὰ προσποιητοῦ τόνου εἶπεν αὐτῷ:

— Χθὲς εἶπομεν ὅτι σήμερον θὰ ὁμιλήσωμεν καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν μὴ ἐξηγήσεις πρέπει νὰ δοθῆ μεταξὺ μας. Δὲν ἠδυνήθην νὰ περιμένω ὅπως ἔλθῃς παρ' ἐμοῦ; ἦλθον μόνος μου νὰ σοὶ δώσω τὴν ἐξηγήσιν αὐτὴν, λυπούμενος δι' ὅσα χθὲς εἶπον καὶ ἔπραξα καὶ ἐπιθυμῶν, ὅπως ἡ φιλία ἡμῶν μείνῃ ἀναλλοίωτος ὡς πρὶν.

Ὁ Φραγκίσκος ἠτένιζε μετὰ θαυμασμοῦ τὸν Μάζον καὶ ἐφάνητο ἀμβροσίων περὶ τῆς εὐλικρινείας τῶν λόγων του.

— Τί; ἐξηκολούθησεν ὁ Μάζος. Ἀρκεῖται νὰ μοὶ δώσῃς τὴν χεῖρα;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Φραγκίσκος ἐξαπατήθεις ἐκ τοῦ ὑποκριτικοῦ ἔρους τοῦ ὀμιλοῦντος. Ἐλυπούμην πολὺ ὅτι ἔχῃνα φίλον ὡς σέ, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς μοὶ ἀπεδείκνυες τὴν γενναιοπροσῶν σου, καὶ εὐτυχῆ; θεωροῦμαι ἂν ἡ φιλία μας ἐξακολούθησεν ἡ αὐτή.

Ὁ Μάζος ἐμεϊδίασε μεϊδιάμα, ὅστις ὁ Φραγκίσκος δὲν διέκρινε τὴν πικρίαν καὶ τὸ βεβαιωμένον.

— Ἰσα, ἴσα διὰ τοῦτο ἦλθον. Ἐννοεῖς νὰ εἶπῃς περὶ τῆς χθροίνης χρηματικῆς εὐκολίας ἧ; σοὶ παρέσχον; σκέφθητι ὅτι εἶναι μὴδὲν ἀπέναντί των ἐνδείξεων ἅς σκοπῶ νὰ σοὶ παρέσχω νῦν. Ἄλλ' ἐν τούτοις εἰσέλθωμεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπως ὁμιλήσωμεν κάλλιον.

Ἐἰσῆλθον. Ὁ Μάζος ἐξηκολούθησε.

— Ναι, ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ παιδιόθεν τὴν Μαρίαν καὶ ἠλπίζον ὅτι θ' ἀντιγαπαῶμην παρ' αὐτῆς. Ὅτ' σοὶ εἶπῃ ἴσως αὕτη τί ἀναχωρῶν τῇ

εἶπον. Ἄλλ' ἐνῶ ἐγὼ ἀπουσίαζον, σὺ κατέκτησας τὴν καρδίαν της. . . Οὐδὲν δικαιοτέρου τοῦτου. . . Κατ' ἄρχαίς τοῦτο μ' ἐλύπησε. . . Σκέφθητι δὲ ἂν δὲν θὰ συνέβαινε καὶ σοὶ τὸ αὐτὸ, εὐρισκομένη ἐν τῇ θέσει μου. Ἄλλὰ κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα ἐσκέφθην ὀρίμως. . . Σὺ καὶ ἡ Μαρία εἶθε τὰ μόνα ἀγαπητὰ ὄντα, ἄπερ ἐν τῷ κόσμῳ μοὶ μένουσι. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀπολέσω αὐτὰ αἴφνης; Ὁνεπυθην ἔρωτα ἀδύνατον, καὶ ἂν τὸ ὄνειρον τοῦτο ἐξακολουθήσῃ, θὰ ἀπολέσω τὴν φιλίαν σας, τὴν ἰδικὴν σου μάστα, Φραγκίσκα, ἥτις μοὶ εἶναι πολύτιμος. . . Τὴν τῆς Μαρίας ἔτι. . . Ναι, καὶ αὐτῆς, διότι καὶ τοὶ δὲν δύναται νὰ με τιμῆσῃ διὰ τοῦ ἔρωτός της, δὲν θὰ παύσῃ ὅμως ἀγαπῶσά με ὡς ἀδελφῆ. . . Ἐγωνίσθη πολὺ τὸ ὁμολογῶ ὑπέφερα οὐκ ὀλίγον, ἀλλὰ τέλος ἐπέισθη καὶ ἡ λογικὴ ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Ἦλθον λοιπὸν νὰ σοὶ εἴπω «λησμονήσωμεν τὰ πάντα, ἐξακολούθησωμεν ὄντες φίλοι». Τὸ θέλεις;

Τίς ἠδύνατο ν' ἀπορρίψῃ πρότατιν τόσῳ εὐλικρινῶς καὶ γενναίως γενομένην;

Ὁ Φραγκίσκος οὐδεμίαν συνέλαβεν ὑποψίαν περὶ τῆς εὐλικρινείας τῶν λόγων τοῦ ἐξ ἀπλῶν ὀνύχων φίλου του. Ἦ συμφιλίωσις λοιπὸν ἐπανηγειρόθη διὰ γεύματος ἐν τῷ οἰνοπωλεῖῳ τοῦ χωρίου, ὅπερ ἐπλήρωσεν ὁ Μάζος.

— Θέλω νὰ παρευρεθῶ εἰς τοὺς γάμους σου ὡς μάρτυς, εἶπεν ὁ Μάζος. Ἐγὼ πρέπει νὰ σέ στεφανώσω ὡς ὁ ἀρχαιότερος φίλος.

Ὁ Φραγκίσκος εὐχαρίστως ἐδέχθη. Τὸ γεῦμα ἐτελείωσε καὶ ἀμφοτέροι ἦσαν εὐδιάθετοι ἐκ τοῦ οἴνου. Ὁ Μάζος ὅμως καὶ κατὰ τοῦτο προσεποιεῖτο. Ἀπ' ἐναντίας ἦτο νιφάλιος καὶ κατώρθωσε νὰ φέρῃ εἰς εὐθυμίαν τὸν ἀντεραστὴν του.

Τί ὑπέφερον ὁ Μάζος καθ' ὄλην τὴν πρωΐαν ταύτην τῆς προσποιησεως, μόνος αὐτὸς ἐγένωσκεν. Ἄλλ' ἐτέρπετο ἐκ τῆς ἱλίας του θλίψεως,

καταλογίζων αὐτὴν ὅπως εἶπεν εἰς βάρος τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Φραγκίσκου, διότι ὁ σκοπὸς του ἦτο ν' αὐξήσῃ τὸ πρὸς αὐτὸν χρέος τοῦ Φραγκίσκου, ὅπερ ἔπειτα ἔδει νὰ πληρωθῇ διὰ τῶν δακρύων καὶ τῆς λύπης ἀμφοτέρων τῶν νεονύμφων.

IB'.

Μετ' οὐ πολὺ ἐτελείετο ὁ γάμος τοῦ Φραγκίσκου καὶ τῆς Μαρίας. Μεταξὺ τῶν συνοδούντων τοὺς νεονύμφους τὴν πρώτην κατεῖχε θέτιν ὁ Μάζος, ὅστις περιπλέγη ἐκράτει τὴν Μαγδαληνὴν καὶ τῇ ὀμίλει μεϊδιῶν περὶ τοῦ ὀρφανοῦ μέλλοντος τῆς νέης οἰκογενείας, καὶ περὶ τῆς εὐχαριστήσεως ἧν θὰ ἐγεύετο αὕτη ἀποκαλουμένη μετ' ὀλίγον μᾶμμη ὑπὸ τρυφερῶν ἐγγόνων. Καὶ ἐμεϊδία ὁ Μάζος ταῦτα λέγων, οὐδεὶς δ' ὑπέθετεν ὅτι τὸ μεϊδιάμα του ἦτο πλαστόν. Πόσον ὄμως ἦτο ὠχρὸς τὴν πρωΐαν ἐκεῖνην! Ἄλλὰ τίς προσεῖχεν εἰς τὴν ὠχρότητα του κατὰ τὴν ἡμέραν τελέσεως γάμου, ἡμέραν τόσῳ χαρμύσιον;

Ὅταν οἱ σύζυγοι ἐγονυπέτησαν παρὰ τὸν βωμὸν καὶ ὁ Φραγκίσκος διεπέρασεν τὸν δακτύλιον εἰς τὸν μικρὸν δάκτυλον τῆς Μαρίας, ὁ Μάζος ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ὅπως ἀφεύγῃ τὸ θέαμα. Ἐνεθυμέτο ὅτι τοιοῦτον ὀνειροπόλημα χιλιᾶκις ἐπῆλθεν εἰς τὴν φαντασίαν του κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς μακρᾶς ἐξορίας του, καὶ τότε ὁ τὸν δακτύλιον διαπερῶν τῇ Μαρίᾳ νέος, δὲν ἦτο ὁ νῦν πράττων αὐτό. Ὁ Μάζος ἐβύθησεν τὴν χεῖρά του εἰς τὸν κόλπον του καὶ ἐψαύσεν ἀντικείμενόν τι ἀπὸ τοῦ λαίμου του ἐξαρτώμενον. Ἦτο τὸ δακτυλίδιον, ὅπερ παρὰ τῆς Μαρίας ἔλαβε τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του, καὶ ὅπερ ἐθεώρει ὡς ἐχέγγυον τοῦ ἔρωτός της. Τὸν δακτύλιον αὐτὸν κατὰ τὰς τελευταίας τῆς ἀπελπίσεως του ἡμέρας μικροῦ ἐδύσε μυριάκις νὰ θρασυῖ, ἀλλ' ἀγνωστός τις ἰσχὺς χιλιᾶκις τὸν ἀπέτρεψεν. Ἦτο αὐτὸ ἀνάμνησις στιγμῶν ἡδύτητος ἄλλοτε νῦν μετεβλήθη εἰς ἐγκυαντρίδα τ

ἐκδικησέως του. Καὶ ὡς τοιοῦτον ἠθέλησε νὰ διατηρήσῃ αὐτό. Καθ' ἦν στιγμήν τὸ ναὶ, τὸ μέλλον νὰ συνδέσῃ τοὺς συζύγους αἰωνίως, ἠκούσθη, ὁ Μάζος ἐπίπεσε διὰ τῆς χειρὸς, ἥτις ἔπρεπε σπασμωδικῶς, τὸν δακτύλιον ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὡς θέλων νὰ ἐμπήξῃ αὐτὸν εἰς τὴν σάρκα, ἵνα οὕτω συνοδεύτῃ διὰ φυσικοῦ ἄλλοις τὸ ἀτελεύτητον ἠθικὸν ἄλλος ὄπερ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἤθθανετο καὶ τὸ ὅποιον πάσαι δυνάμει ἐπειρᾶτο νὰ ὑποκρύψῃ.

Τῆς τελετῆς περαιωθείσης, τὸ σύνθημα γεῦμα πρυερέθη τοῖς φίλοις ἐν τῷ κτήματι τοῦ κ. Προνέτη. Ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Μαρίας ὁ Μάζος δὲν εἶχεν εἰσέλθει ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, καθ' ἦν ἐν κούρῃ ἔμαθε τὴν φεβρανῶν ἀτυχίαν του. Καὶ ὁμῶς ἔσχε τὸ θάρρος νὰ εἰσέλθῃ μὲ τὸ πρόσωπον γαλήνιον καὶ νὰ συνδιαλέγηται τότε ἀφελῶς καὶ ἡρέμα μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς, ὥστε αὐτὴ ἐν ᾧ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔτρεψεν ὑπονοίας περὶ τῆς εὐκρινείας τοῦ Μάζου, ἐπέισθη ὀριστικῶς ὅτι ἔσφαλε καὶ ἐδόξασε τὴν Θεοτόκον διὰ τὴν ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταβολὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

Μεταξὺ τῶν ἐνθουσιωδεστέρων τῆς συντροφίας προεξείχεν ὁ κ. Προνέτης, ὅστις καὶ αὐτὸς ἦτο εἰς τῶν μαρτύρων τοῦ γάμου, καὶ ὅστις ἐν τῇ τραπέζῃ ἔλαβε τὴν θέσιν τῆς τιμῆς παρὰ τὴν νύμφην, μὴ παύων νὰ ἐπαίρηται συνεχῶς ὅτι τὰ πάντα προεἶδε καὶ νὰ ποῖῃ προφητικῶς διαβεβαιώσεις περὶ τῆς μελλούσης εὐτυχίας τῶν νεονύμφων. Ὁ Μάζος δὲν ὑπελείπετο τῶν ἄλλων ὡς πρὸς τὰ συγχαρητήρια, τὰς εὐχὰς, τὰς ἀπειθήσεις· ἀλλ' οἱ παρ' αὐτὸν καθήμενοι παρετήρησαν ὅτι ὀλίγον ἔτρωγε καὶ μόλις διεβρεχε τὸ χεῖλος αὐτοῦ διὰ τοῦ οἴνου. Κατὰ τὸ πέρας τοῦ γεύματος, ὄπερ διήρκεσε μέχρι νυκτός, πάντες μὲν ἦσαν εὐθυμώτατοι, ὁ δὲ Μάζος ἀπετέλει τὴν μόνον ἐξαιρέσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος. Ὁ σύζυγος, ὅστις ὥρριπε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς τήσας γινομένας αὐτῷ προπό-

σεις, κατεῖχε τὴν πρώτῃν ἐν τῇ εὐθυμίᾳ ἑστῆσαν. Ὁ Προνέτης, δὲ ὁ οἶνος καθίστα τρυφερώτερον καὶ εὐκισθητότερον, ἔχουσε δάκρυα συγκινήσεως, ἐνηγκαλίσθη πάντας μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ εἰς πάντας προεφίτευεν ὅτι θὰ ζήτωσι περὶ τὰ 100 ἔτη. Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς εὐθυμίας, ἦς οὐδ' ἡ Μαγδαληνὴ ὑπελείπετο, ὁ Μάζος ἐνόμισεν ὅτι δύναται νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον, ἀποθέτων τὸ προσωπεῖον τῆς ἀπαθείας καὶ ἀγνόητος. Τὸ βλέμμα αὐτοῦ λοιπὸν ἠκτινοβόλησεν ὄργῃν καὶ τὰ χαρακτηριστικά του ἔλαβον τὴν φυσικὴν ἔκφρασιν τῶν ἐνδομύχων αὐτοῦ αἰσθημάτων. Τὸ μείδιμα του ἔδωσε καὶ κατὰ τῶν νεονύμφων ἐτόξυσε βλέμμα φοβεροῦ μίσους, μίσους ἀτελευτήτου! Ἐν μόνον πρόσωπον ἐξ ἀπάσης τῆς συναστροφῆς ἐνόησε καὶ διεῖδε τὴν μεταλλαγὴν ἐκείνην τοῦ Μάζου, ἡ Μαρία. Αὕτη οὐδόλως ἐπίστευεν εἰς τὴν γενναίαν αὐτοῦ συμπεριφορὰν καὶ μετάνοιαν. Οἱ λόγοι του τῆς ἀπαισίας ἐκείνης ἐσπέρας, ἀπετυπώθησαν ἐν τῇ καρδίᾳ της, ὡς ἐνετυπώθη εἰς αὐτὴν καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ βλέμματός της καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του. Ἐνοστικόν τι τῇ ἔλεγεν ὅτι τὸ μίτος ἐκείνου τοῦ Μάζου, δὲν ἐσβέσθη ποσοῦτω ταχέως, οὐδ' ἠδύνατο τόσῳ αἰφνιδίως νὰ μετατραπῇ εἰς τόσῃν ἀγαθότητα, τόσῃν μετάνοιαν. Δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τίποτε περὶ τούτου εἰς τὸν Φραγκίσκον, ἀλλ' ἦτο βεβαία ὅτι ἡ λύσσα καὶ τὸ μίτος ἐφώλευον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Μάζου, καὶ ἂν εὕρισκε κατάλληλον εὐκαιρίαν νὰ ἐκδικηθῇ, θὰ ἐδράττετο αὐτῆς εὐχαρίστως. Ἀνεκκλύπτουσα δὲ κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην τὴν ἔκφρασιν τούτου μίσους ἐν τῷ βλέμματι αὐτοῦ, εἶδεν ὅτι τὰ προαισθηματὰ της δὲν τὴν ἠπάτων. Ἐφοβήθη λοιπὸν, καὶ συνεσπείρωθη παρὰ τῷ Φραγκίσκῳ, ὡσεὶ ζητοῦσα προστασίαν.

Ὁ Φραγκίσκος, μεθυσθεὶς, ἔλεγεν ἄνοιχίας ποικίλας τοῖς συνδαιτημόσιν. Αἰσθανθεὶς τὴν ἐπ' αὐτοῦ προστριβὴν τῆς Μαρίας, ἐστράφη πρὸς αὐτὴν καὶ

— Τί τρέχει, χαρά μου; τῇ εἶπε τραυλίζων ἐκ μέθης. Θέλεις νὰ σοὶ δώσω γλυκὺν ἀσπασμόν; Τὸ θέλω κἀγὼ... Στάσου... στάσου... νὰ σοὶ δίδω ἑκατὸ, χιλίους, ἐν ἑκατομμύριον...

Καὶ περιβαλὼν διὰ τῶν βραχιόνων τὸν τράχηλον τῆς Μαρίας, ἐπεσεν ἐπ' αὐτῆς καὶ τῇ ἐπέθηκε φίλημα τὸσῳ ἠχηρὸν, ὥστε πάντες ἐν τῇ εὐθυμίᾳ τῶν ἐχειροκρότησαν.

Οὐδὲν φυσικώτερον ἐν τοῖς χωρίοις μας ἢ τὸ μεθύειν ἐν τοῖς γάμοις, τοῦ συζύγου δίδοντας πρῶτον τὸ παράδειγμα. Οὐδεὶς διὰ τοῦτο ἐκπλήσσεται καὶ οὐδεμίαν νεονύμφος μέμφεται τούτου ἕνεκεν τὸν σύζυγόν της. Ἡ Μαρία ἤτο χωρική ὡς πᾶσα ἄλλη, καὶ ἄλλα αἰσθηματὰ δὲ ἠδύνατο νὰ τρέφῃ. Καὶ ὄρως, εἴτε διότι, ἔλαβεν ἀνατροφὴν κἀπως τελειοτέρην τῶν λοιπῶν τοῦ χωρίου νεανίδων, εἴτε διότι ἡ φύσις τὴν ἐπροίκισε μὲ κρίσιν τελειοτέραν, ἠθάνθη ἄλλος ἐπὶ τῇ μέθῃ τοῦ συζύγου της καὶ ὁ ἐναγκαλισμὸς ἐκείνος ὁ προηγηθεὶς τοῦ ἀπασμοῦ ἐνέπλησεν αὐτὴν αἰσχύνης. Δὲν λέγομεν ὅτι ἠθάνθη τὸν ἔρωτά της μειούμενον, διότι μία χωρική, ὅσον καὶ ἂν ὑπερέχῃ τῶν ὁμοίων της δὲν δύναται νὰ ὁμοιάζῃ κυρίαν πόλεως. Προαίσθημα ὅμως καθὼν ἐκέντησε τὴν καρδίαν της, καὶ τὸ μέλλον τῇ ἐφάνη δυσωίωνον. Ναί, ἀληθῆς προαίσθησις! Ἡ μέθη τοῦ συζύγου της, ὅστις τόσῳ εὐκόλως παρεδίδετο εἰς τὰ ἐλαττώματα καὶ τὸ ἀνακαλυφθὲν μῖσος ἐν τῷ βλέμματι τοῦ Μάζου, συνδιαζόμενα, τῇ παρεῖχον τὸ ἐνδόξιμον ὅτι κακὴ τῇ ἐπεφυλάσσετο μοίρα. Ὁ Μάζος, εἶπε, θὰ ὑποβάλῃ τὰς κακὰς εἰς τοῦ συζύγου μου, χάριν ἐκδικήσεως.

Οὗτος πάλιν (ὁ Μάζος) ἐνόησε πάραυτα τὴν προσγεννηθεῖσαν ταύτην ἐντύπωσιν τῇ Μαρίας, καὶ ἐπειράθη ἐν τῷ συμφέροντί του νὰ διασκεδάσῃ αὐτήν. Ἐπλησίασε λοιπὸν τοὺς συζύγους μὲ τὸ ποτήριον πλήρες οἴνου, καὶ διὰ φυσιογνωμίας διατεθείσης ὄσφ κἀλλιον ἠδύνατο χαρμωστύως,

— Ἐμπρός, Φραγκίσκε, εἶπε, ἐπίτρεψόν μου νὰ σὲ συγχαρῶ, ἰδίως ἐγὼ, διὰ τὴν εὐτυχίαν σου καὶ ἄς κενώσωμεν ὑπὲρ αὐτῆς τὸ ποτήριον τοῦτο.

— Εὐχαρίστως, ἐφώνησεν ὁ σύζυγος. Σύγκρουσον ἔδω· εἰς τὸν διάβολον ἢ μελαγχολία! Ἔλαβε μὲ σφάλουσαν χεῖρα τὸ ποτήριον καὶ συνέκρουσεν αὐτὸ πρὸς τὸ τοῦ Μάζου.

— Καὶ ἐγώ; καὶ ἐγώ; ὑπέλαθεν ὁ Προνέτης, ὅστις ἤρξατο καὶ αὐτὸς τραυλίζων, θέλω καὶ ἐγὼ νὰ κρούσω τὸ ποτήριόν μου ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῆς νύμφης.

Καὶ τὰ ποτήρια τοῦ Φραγκίσκου καὶ τοῦ Βερνάνδου συνεκρούσθησαν ἰκανῶς, ὥστε νὰ χυθῇ μέρος τοῦ οἴνου ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Σᾶς ὑπόσχομαι, ἐξηκολούθησεν ὁ Προνέτης ὅτι ἔσοσθε οἱ εὐτυχέστατοι τῶν θνητῶν. Σᾶς τὸ λέγω ἐγώ... Θὰ ἴδωμεν περὶ τῆς Μαρίας ἰκανὰ τεκνία τρυφερά καὶ ὠραία... ἔ; ἔ; εἰ λέγεις σὺ, Μαρία; κόρη μου;

Ὁ Μάζος ἔφερε τὸ ποτήριον πρὸς τὸ μέρος τῆς Μαρίας, καὶ διὰ τοῦ φυσικωτέρου μείδιάματος,

— Καὶ σεῖς; τῇ εἶπε, δὲν θὰ συγκρούσωμεν; Καὶ ἐγὼ εὐχομαι ἢ μὴν ὅσα ὁ κ. Προνέτης, καὶ δὲν ἀμφιβάλω ὅτι θὰ πραγματοποιῶσιν.

Ἡ Μαρία ἐθώπευε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸν χρυσοῦν σταυρὸν, ὅστις ἐξηρτάτο ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ της, δῶρον τοῦ κ. Προνέτη. Ἡ φυσιογνωμία της ἠλλοιώθη. Ἡτένισεν ἀσκαρδάμυκτι τὸν Μάζον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡσεὶ θέλουσα νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὰ ἐνδομύχα αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Μάζος ἔστη ἀκίνητος καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ταραχῆς ὑπὸ τὸ ἔταστικὸν τῆς Μαρίας βλέμμα.

Ὁ Φραγκίσκος παρεμβάς,

— Ναί, ναί, σύγκρουσον μὲ τὸν Μάζον... *Σ! *Ε! Σὺ ἤθελες... ναί, πονηρῆ, τὴν Μαρίαν... ἀλλὰ... τὴν ἔπαθες. Ἡ Μαρία δὲν εἶναι διὰ τὸν στομάχόν σου καὶ σοῦ ἔδωκε τὰ παπούτσια· χὰ, χὰ, χὰ! Ἐπεφυλάσσετο δὲ εἰς ἐμὲ ἡ εὐτυχία αὕτη!

(ἀκολουθεῖ.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΑΓΙΚΗ.

Οὐδείς ἀγνοεῖ ὅτι ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἡ ἀπὸ τῆς Νέας Ὑόρκης εἰς Ἀγιον Φραγκίσκον τῆς Καλιφορνίας ἀγούσα, διέρχεται ἐκ τῆς χώρας διαφόρων ἰνδικῶν φυλῶν. Αἱ φυλαὶ αὗται θεωροῦσι τὴν ὄλκην τοῦ σιδηροδρόμου ὡς φανταστικόν τι τέρας, πλασθὲν ὅπως ἐξοντώσῃ τοὺς ἐρυθροδέρμους.

Πολλάκις οἱ Ἴνδοι οὗτοι ἐπειράθησαν νὰ ἐκτροχιάσωσι τὰς ὄλκας, ὁδηγούμενοι εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ὑπότινος τῶν ἀρχηγῶν των, τοῦ μᾶλλον θηριώδους, καλουμένου Μάχα καὶ γνωστοῦ ὑπὸ τὴν προσωνομίαν Πτηνοῦ περιγελωτοῦς.

Ἀφοῦ πᾶσαι αἱ Ἰνδικαὶ προσπάθειαι ἀπέβησαν μάταιαι, ὁ Μάχας ἀπεφάσισε ν' ἀλλάξῃ μέθοδον.

Ἡμέραν τινὰ ἐκρύβη ὀπισθεν θάμνων παρὰ τὰ ἐλάσματα. Ὅτε δὲ ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 67 ὄλκῃ διήρχετο μεταβαίνουσα ἐξ Ἀγ. Φραγκίσκου εἰς Νέαν Ὑόρκην, κατώρθωσε διὰ δεξιότητος ἀξιοθαυμάστου νὰ ριφθῇ ἐπὶ τῆς μηχανῆς καὶ διὰ διπλοῦ πλήγματος μαχαίρας νὰ φονεύσῃ τὸν τε ὑπηρέτην καὶ τὸν μηχανικόν. Εἶτα ἀπέκοψε τὰς κεφαλὰς των καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ λέβητος ἤρξατο τονίζων, ἡ μᾶλλον ὀλολύζων, ὕμνον πολεμικῶν τῶν ἀγρίων, παλλόμενος τὰς δύο κεφαλὰς εἰς τὸν ἄερα ἐν εἶδει θριάμβου.

Οἱ καθ' ὁδὸν ἐβλεπον μετὰ τρόμου διερχομένην τὴν ὄλκην ἐκείνην μετὰ ταχύτητος ἀκρατήτου, ἡγουμένου αὐτῆς τοῦ παραδόξου ἐκείνου μηχανικοῦ.

Ἡ θέσις τῶν ἐν τῇ ὄλκῃ ἦν πλέον ἢ ἐπικίνδυνος. Ἡρξάντο λοιπὸν οἱ ἐπιβάται γοερῶς κραυγάζοντες, ἀφοῦ ἐβλεπον ὅτι ὠδηγοῦντο εἰς ἀφευκτὸν θάνατον.

Ἐπὶ τέλους ὁ κ. Ἐρρίκος Πέρς, ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ἀπεφάσισε νὰ θυσιάσῃ ἑαυτὸν πρὸς σωτηρίαν τῶν ἄλλων. Ὁπλισθεὶς δι' ἐγχειρίδιον, ἔδραμε πρὸς τὴν μηχανὴν διὰ τῶν στενῶν ἐξωστῶν τῆς ὄλκῆς (marciariedi) καὶ ἐπίδησεν ἐπ' αὐτῆς. Ὁ Μάχας καὶ ὁ ἀξιωματικὸς συνεπλάκησαν λυσσωδῶς ἐπὶ τῶν δύο πτωμάτων τοῦ ὑπηρέτου καὶ τοῦ μηχανικοῦ.

Οἱ ἐπιβάται πάντες προτείναντες τὰς κεφαλὰς ἐξωθεν τῶν θυρίδων, παρηκολούθουν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἀγῶνα.

Μετὰ ἐν λεπτόν ὁ κ. Πέρς πίπτει πληγῆς θανασίμως ὑπὸ τοῦ περιγελωτοῦς πτηνοῦ ἀλλ' ἐνῶ ὁ Μάχας ἐτείνασσε τὴν κόμην τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐπὶ τῇ νίκῃ, ὁ ἡττηθεὶς ἠδυνήθη νὰ ἐμπήξῃ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος τοῦ Ἴνδοῦ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐρυθροδέρμων ἐπεσε πάραυτα.

Ὁ κ. Πέρς, συρόμενος ἐφθασε μέχρι τῆς κλειδὸς τῆς μηχανῆς· ἔστρεψεν αὐτὴν, καὶ ἐπεσε καὶ αὐτός!

Ἐν τούτοις ὁ ἀτμὸς ἐξῆλθε καὶ ἡ ὄλκῃ ἐσταμάτησε.

Οἱ ἐπιβάται πάντες ἐπήδησαν ἐκ τῶν θέσεών των καὶ ἔσπευσαν νὰ περιθάλψωσι τὸν ἥρωα, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά. Ὁ γενναῖος ἀξιωματικὸς μετὰ δύο ὥρας ἐξέπνεεν!

Ἡ μαγειρικὴ σώζει τὸν ἀνθρώπον. — Ἐτελεύτησεν ἐν Καλιφορνίᾳ Γάλλος ὀνόματι Γρανδιλέ, ὅστις ἔσχεν ἐν τῷ βίῳ του τὸ ἐξῆς κωμικοτραγικὸν ἐπεισόδιον. Πρὸ τινῶν ἐτῶν, ἕνεκα φοβερᾶς τρικυμίας, ἐπεσεν εἰς χώραν ἀνθρωποφάγων. Συλληθηθεὶς πάραυτα ὑπὸ τῶν ἀγρίων, ἤχθη ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, ὅστις δὲν ὠκνήσῃ νὰ διατάξῃ τοῦ μαγείρου του νὰ παρασκευάσῃ αὐτῷ φαγητὸν ἐκ τῶν σαρκῶν τοῦ αἰχμαλωτισθέντος.

Ὁ ἀτυχὴς αἰχμάλωτος ἄμα ὡς ἤκουσε τὸ ἄγγελμα, ἐπεσε γονυκλινῆς πρὸ τοῦ Βασιλέως, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ τοῦ χάρισῃ τὴν ζωὴν, ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ ἐτοιμάσῃ αὐτὸς φαγητὸν πολὺ νοστιμώτερον διὰ τὸν Βασιλέα ἐκ τῶν σαρκῶν ἄλλων ἀνθρώπων, διότι ὁ ρηθεὶς ἔσχε τὸ εὐτύχημα νὰ τυγχάνῃ ὡν μάγειρος ἐντὸς τοῦ ναυαγῆσαντος πλοίου.

Ὁ Βασιλεὺς ἐδέχθη εὐτυχῶς τὴν πρότασιν καὶ ὁ Γρανδιλέ ἠαγκάσθη νὰ κατασκευάσῃ ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς μαύρων τινῶν καταδικῶν, ὑπηκόων τοῦ Βασιλέως, γλαχρί, γρικασέ, καπαμά καὶ ἄλλα εἶδη.

Τὰ φαγητὰ ταῦτα ἤρσαν ὑπερβαλλόντως τῇ Ἀ.Μ. καὶ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ κηρύξῃ πόλεμον, ὅπως προμηθευθῇ ἀνθρωπίνους σάρκας, καὶ παραδῶσῃ αὐτάς τῷ νέῳ μαγείρῳ του, ὅστις ὁμῶς μὴ ἀρεσκόμενος τὸ παράπαν εἰς τὸ ἄχαρι αὐτὸ ἔργον, ἡμέραν τινὰ ὄχγετο ἀπίων, μὴ σκερθεὶς διόλου νὰ ἐγκαταλίπῃ καὶ τὴν συνταγὴν τῆς μαγειρικῆς του τῷ Βασιλεῖ, καὶ κατώρθωσε μετὰ πολλοῦς μόχθους νὰ φθάσῃ σῶος εἰς Καλιφορνίαν.

Περίεργος διάλογος. — Δύο ὑπάλληλοι ἤλθον εἰς λόγους ἐνώπιον τοῦ προϊσταμένου των.

Παραφερθέντες δὲ ὑπὸ τῆς ὀργῆς,

— Εἶσαι κτῆνος, εἶπεν ὁ εἰς.

— Καὶ δύναται νὰ ὑπάρξῃ κτῆνος μεγαλειότερον σοῦ; ἀπήντησεν ὁ ἄλλος.

— Κύριοι! . . . ἔ! ἐφώνησεν ὁ προϊστάμενος, λησμονεῖτε λοιπὸν ὅτι ἐγὼ εἶμαι παρών;

Ἀφοσίωσις ὑπηκόου. — Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' τῆς Γαλλίας λαλῶν περὶ τῆς Βασιλικῆς ἐξουσίας, ἔλεγε τῷ αὐλικῷ του κόμη Γουίς, ὅτι, κατ' αὐτὸν αὖτις ἐστὶν ἀπεριόριστος.

Ὁ αὐλικὸς ἀντέλεγε, διατεινόμενος ὅτι ἔχει ἡ Βασιλικὴ ἐξουσία ὄρια.

— Ὅχι! ἀντεφώνησεν ὁ Βασιλεὺς, ἐὰν ἐγὼ σοὶ εἶπω ποτέ: « Πίσε εἰς τὴν θάλασσαν! » ὀρείλις νὰ πέσῃς ἀμέσως.

Ὁ κόμης, ταῦτα ἀκούσας, ἐξῆλθε πάραυτα χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ.

— Ποῦ πηγαίνει; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Λουδοβίκος.

— Νὰ μάθω νὰ κολυμβῶ, Μεγαλειότατε ὅπως εἶμι ἔτοιμος νὰ ἐκτελέσω τὴν τοιαύτην διαταγὴν σας.

Ὁ Βασιλεὺς ἐγέλασε καὶ ἡ συνδιάλεξις ἔπαυσε, πεισθέντος τοῦ Βασιλέως ὅτι δὲν εἶχεν ἄδικον ὁ αὐλικὸς.

Στατιστικὴ αὐτοκτονιῶν. — Τὸ παρελθὸν ἔτος ἐγένοντο ἐν Γαλλίᾳ 4,157 αὐτοκτονίαι, διαιρούμεναι οὕτως:

Ἔνεκα πενίας	383
» λόγων οἰκογενειακῶν	512
» ἔρωτος	701
» παθημάτων φυσικῶν	930
» ἐγκεφαλίτιδος	1377
» φόβου τιμωρίας μετὰ τὴν διάπραξιν ἐγκλήματος.	22

» καταχρήσεως τῆς ἀψίνθου,
ἥτις γεννᾷ τὴν ἀσθένειαν deli-
rium tremens

232

Τὸ δλον.

4,157

» Ἄρα ἡ ἀψίνθος εἶναι μοχθηρὰ ὅσον ὁ ἔρως
καὶ καταστρεπτικὴ ὅσον ἡ πενία. Διὰ τοῦτο
ὁ δόκτωρ Τρελάτ ὠνόμασεν αὐτὴν « ὕδωρ τοῦ
θανάτου ».

» *Οἰεὶς καὶ Τίγρεις.* — Κατὰ τὰ ἔτη 1868
1869 καὶ 1870 κατεβροχθίσθησαν ἐν Ἰνδίας
ὕπὸ θηρίων 36,217 ἄνθρωποι.

» Ἐτι 36 664 ἀπέθανον ἐκ δειγμάτων φαρ-
μακερῶν ὄφρων.

Αἱ τίγρεις ἰδίως κατέστρεφον δλόκληρα
χωρία. Διὰ τοῦτο ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς κα-
θίσταται ἀδύνατος κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα. Οἱ
ἄνθρωποι δὲ, φεύγοντες οὕτω τὰς τίγρεις, πε-
περιπίπτουσιν εἰς τοὺς βρόχους τοῦ λιμοῦ.

» *Δύο λέξεις περισσότεραι.* — Νέος τις ἔγρα-
φε πρὸ τινος ἐν Ἀθήναις τηλεγράφημα, ὅπερ
διηθύνε τῷ ἀδελφῷ του ὡς ἐξῆς. « Ἀγγέλω
σοι μετὰ λύπης θάνατον θεοῦ μας. Ἐσμεν
κληρονόμοι του ».

— Βίβαι, κύριε, δύο λέξεις πλείονες, παρε-
τήρησεν ὁ ὑπάλληλος τοῦ τηλεγραφεῖου. Ἀ-
φαιρέσατε δύο λέξεις διὰ νὰ γίνουσι 10 σωσταί.

— Τότε λοιπὸν . . . ἀφαιρέσον τὸ « μετὰ
λύπης », εἶπεν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ ἀποθανόντος.

Τοῦτο ὑπενθυμίζει ἡμῖν τὸ ἀνέκδοτον τοῦ
Γασκόπου, ὅστις μαθὼν τὴν νύκτα τὸν θά-
νατον τοῦ θεοῦ του, ἐφώνησεν :

— « Ω! πόσον θὰ μὲ λυπήσῃ αὐριον !

Καὶ στραφεὶς ἐπὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς, ἐκοι-
μήθη ἡσύχως.

» *Συνταγὴ κατὰ τῆς μέθης* — Ὁ πλοίαρχος
Χάλ, κυβερνήτης τοῦ ἀτμοπλοίου « Μεγάλου

Ἀνατολικοῦ », εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ διατελῇ
ἀείποτε μεθυσμένος. Πάντα ἐκίνησε λίθον
ὅπως, εἰ δυνατόν, ἐγκαταλείψῃ τὸν οἶνον καὶ
τὰ ἄλλα μεθυστικά, ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσε.

Τέλος ἐζήτησε τὴν συμβουλὴν διαπρεποῦς
ιατροῦ, ὅστις διέταξεν αὐτὸν νὰ μεταχειρίζη-
ται τὴν ἐξῆς σκευασίαν ἐπὶ 7 δλον μῆνας,
λαμβάνων αὐτὴν εἰς δύο δόσεις καθ' ἑκάστην.

Solfato di ferro κόκκους 5

Magnesia γραμμάρια 10

Acqua di pimento σταγόνας 11

Spirito di noce moscata σταγ. 1

Ὁ πλοίαρχος Χάλ μετὰ 7 μῆνας ἀπετρο-
πιάζετο πᾶν μεθυστικὸν ποτόν.

» *Τὰ παντὰ λόγια τοῦ κατηγορουμένου.* — Ὁ
πρόεδρος τῶν συνέδρων εἶπε μετὰ τὴν ἀθωο-
τικὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων εἰς τινὰ κα-
τηγορούμενον.

— Δύνασαι νὰ ἐξέλθῃς. Εἶσαι ἀθῶος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κ. Πρόεδρε, εἶπεν ὁ κα-
τηγορούμενος, θὰ μείνω ὀλίγον ἀκόμα.

— Διατί;

— Διότι ἐκ τῶν κλαπέτων παρ' ἐμοῦ
πανταλονίων ὑπάρχει ἐν ἀνῆκον εἰς τινὰ τῶν
μαρτύρων, οἵτινες νῦν ἐξέρχονται, καὶ πιθανὸν
νὰ συναντηθῶ μετ' αὐτοῦ ἐξω . . . μὲ ἐννοεῖτε
. . . καὶ δὲν ἤθελα νὰ . . . ἔλθω εἰς ρῆξιν.

» *Ἀυτοχειρία.* — Ἐν τῷ Σηκουάνα εὐρέθη
ἀρτίως πτώμα, εἰς τὸ θηλάκιον τοῦ οὐλοῦ
ὑπῆρχε καλῶς τετυλιγμένον ὅπως μὴ βραχῆ
γραμμᾶτιον ἔχον ὡς ἐξῆς.

« Ὀνομάζομαι Ἰω. Φωσέ. Μὴ πιστεύσῃ τις
ὅτι κῦτοκτόνησα ! Ἄπαγε ! Ἠθέλησα νὰ κά-
μω ψυχρολουσίαν καὶ ἐπνίγημι ».

Οἱ συρρεῦσαντες φιλοθεάμονες ἐγέλασαν ἐ-
κόντες ἄκοντες ἐπὶ τῇ ἀθῶᾳ πονηρίᾳ τοῦ αὐτοῦ
χειρος.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΑΕΤΟΥΣ ΝΕΟΥ

Ν. Σ.

Κατεδικάσθης, Μοῦσά μου, ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης,
Κλαυθμῶν καὶ γόων κι' ὄδυρμῶν στιγμᾶς νὰ περιμένης,
Ὅπως τανύσης ἀπελπισ τοῦ θρήνου τὰς χορδὰς !

Ποτὲ δὲν μοὶ ἐνέπνευσες ῥῆσας εὐδαιμονίας,
Ἄλλ' ἐς αἰεὶ μὲ ὀδηγεῖς ὑπὸ τὰς ἀκακίας
Κ' αἰλίλους μόνον μ' ἔμαθες καὶ σπαραγμοῦ ῥῆσας.

Ἴδετε τον ! τὰ εἴκοσι μόλις ἐπάτησ' ἔτη,
Τὸν κόσμον δὲν ἐγνώριτε καὶ τ' ἀγαθὰ του ἔτι,
Κ' ἡ Ἄτροπος τὸ νῆμά του ἀπέκοψε σκληρὰ.
Τῆς ἀδελφῆς χθες ἠνοιξεν ὁ ἀτυχῆς τὸ μνήμα,
Καὶ σήμερον τὸν φέρουσι μὲ μετρημένον βῆμα
Ἐκεῖ ὅπου τὸ τέρμα τῆς φεῦ ! ἔχει ἡ χαρὰ !

Χθὲς ῥώμης, ζωηρότητος, νεότητος ἦν πλήρης,
Καὶ ἦτο νέος εὐφυῆς, εὐάρεστος, θυμήρης,
Τὸ μέλλον μὲ μειδίαμα τὸν ἔβλεπε γλυκὺ,
Καὶ σήμερον . . . ὠχρότατος, μ' ἐσταυρωμένας χεῖρας,
Σφραγίδα φέρων μελανὴν ἴστο μέτωπον τῆς Μοίρας,
Ἄπνους ἐντὸς τοῦ μνήματος καὶ ἔρημος οἰκεῖ !

Θεε ! ἀφοῦ τὸν ἐπλασες, τί τώρα τὸν φονεύεις ;
Καὶ διατί δεινδρῦλλον ὠραῖον ἐμφυτεύεις,
Ἄφοῦ ὀλίγον ἐπειτα σκληρῶς τὸ ἐκριζοῖς ;
ὦ ! διατί δὲν ἄφινες νὰ ἀνδρωθῇ, νὰ ζήσῃ,
Ἄντι τὸ θάλλον σῶμά του ὁ χοῦς νὰ διαλύσῃ ;
Σὺ τάχα, προαιώνιε, αἰώνια δὲν ζῆς ;

Ναί ! ζῆς καὶ τὸ προνόμιον τοῦ ζῆν αὐ μόνος ἔχεις,
Καὶ τῶν θνητῶν μὲ δάκρυα τὰ σπλάγγνα περιβρέχεις,
Καὶ τέρπεσ' ὀλολύζοντα ἂν βλέπῃς τὸν θνητόν !

Πλὴν σὺ δὲν εἶσαι, πλάστα μου, πατήρ; δὲν θὰ ὠχρίας
 Ἄν ἄλλος ἰσχυρότερος Θεὸς τῆς ἀδικίας
 Τὸν προσφιλῆ ἐφόρευεν υἷόν σου, τὸν Χριστόν;

... Ἀλλά... τί λέγ' ὁ δειλῆιος; προφέρω βλασφημίας!
 Συγγνώμην ἂν ἐζήτησα εἰς τὰ τῆς σῆς προνοίας
 Νὰ ἐμβατεύσω, πλάστα μου, σκώληξ ἐγὼ τῆς γῆς.
 Συγγνώμην! Ἴσως ἐβλεπες ὅτ' ἡ λευκὴ ψυχὴ του,
 Καὶ ἡ παρθένος ἡ ἀγνή καὶ τρυφερὴ ἀδελφὴ του
 Δὲν ἔπρεπε νὰ μένωσιν ἐντὸς κακῶν πηγῆς.

Καὶ ἤθελες ὅπου οἰκοῦν οἱ ἄγγελοι νὰ ζῶσι
 Καὶ Σε, πατὴρ αἰώνιε, μαζί των νὰ ὑμῶναι,
 Καὶ διὰ τοῦτο ἔφερες αὐτοὺς εἰς οὐρανοὺς.
 Γονεῖς καὶ φίλοι, παύσατε τὰ δάκρυα, τοὺς θρήνους,
 Σιμὰ του ἂν ἐκάλεσεν ὁ πλάστης μας ἐκείνους,
 Τοῦ πλάστου τὰ μυστήρια τίς θὰ νοήσῃ νοῦς;

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ Η'. φυλλαδίῳ αἰνίγματος.

Ἀπαίσιος.

Λύσις τοῦ γρίφου.

Ὁφθαλμὸς κυρίου παχύνει ἵππον.

Τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος ἔπεμψε πρῶτος ὁ ἐν Τάντα κ. Παῦλος Ρώπας. Εἶτα δὲ οἱ κ.κ. Ὁθων Λοβέρδος ἐκ Βίρκετ ἐλ Σάμπ, ἔξ Μιλτ. Κ. Κορβέτης ἐξ Ἀσμουὶν Γκουρές.

Τὴν λύσιν τοῦ γρίφου ἔπεμψε πρῶτος ὁ ἐν ταῦθα κ. Γεώργ. Γ. Πεντάκης, εἶτα δὲ ὁ κ. Ὁθων Λοβέρδος ἐκ Βίρκετ ἐλ Σάμπ.

Τὴν λύσιν δὲ τοῦ ἐν τῷ Ζ'. φυλλαδίῳ γρίφου ἔπεμψε μόνος ὁ ἐν ταῦθα κ. Στυλ. Ι. Σουσαρίδης.

ΑΙΝΙΓΜΑ Θ'.

Εἶμαι κ' ἐγὼ ἐν ἄψυχον
 Ὡς εἶναι καὶ πᾶν ἄλλο,
 Ἀλλὰ ζῶν καὶ ὑπαρξίν
 Ἐμφύχου περιβάλλω.
 Ἄλλ' ἂν προσλάβω γράμμα ἐν
 Κι' ἀναθιβάσω τόνον,
 Ὅθ μ' ἴδῃς νὰ περιπατῶ
 Μὲ ἄλλους ἢ καὶ μόνον.
 Δὲν θέλει περισσότερον
 Διὰ νὰ μ' ἐννοήσῃς.
 Ἄν δὲν μὲ εὔρῃς, εἶσαι σὺ,
 Καὶ τότε νὰ ἡ λύσις.

Π.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ Ε'.

Ὁ κ. Κασσιανὸς Δημητρίου ἤτο 78 ἐτῶν καὶ ἐώρταζε δεκάτην ἐννάτην ἤδη φορὰν τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματός του.
 Πῶς τοῦτο;